

Úvod

V neděli, když barevný had projede pod Vítězným obloukem a v Paříži završí tři tisíce pět set kilometrů jednadvacetidenní jízdy, budu buď ležet v boxu márnice, nebo se radovat ve žlutém trikotu jako vítěz Tour de France. Dosud jsem nikdy nestál na stupních vítězů, nikdy jsem nevyhrál etapu, ale teď jsem jenom několik vteřin za vedoucím závodníkem Stevem Panatou, druhem v mužstvu a již jedenáct let skoro bratrem: pro žlutý trikot ho ale musím poslední den zradit.

Někteří závodníci riskují život, aby vyhráli aspoň jedinou etapu Tour de France, při sjezdech se klidně řítí z kopce více než devadesátikilometrovou rychlostí, ovšem teď už vím, že existují i tací, kteří by kvůli vítězství zabíjeli. Vrah je mezi námi a policie po mně chce, abych ho našel. Zločince, který zdecimoval vedoucí závodníky v pelotonu a kterého musíme zadržet dříve, než udeří znovu. Jeho příští obětí bych klidně mohl být já. Avšak zároveň vím i to, že se díky němu můžu stát novým vítězem Tour de France.

Když jsem dorazil do jídelny, jediný pohled na tváře druhů z týmu mi prozradil, že se něco děje. Zdá se, že tiskový bulletin Tour zveřejnil zprávu o Flemingově sebevraždě, a všichni u stolu, přibližně patnáct závodníků a techniků, si šeptali v trojicích nebo ve dvojicích. Slyšel jsem slova uznání a obdivu nad kariérou zesnulého, ale také rezignované kletby nad hromadícími se pohromami. Nechyběla kritika Portugalce Guida zaměřená na organizátory, jako by Flemingova sebevražda byla aktem vzpoury proti podmínkám vnučeným závodníkům.

Po příchodu sportovního ředitele Girauda zavládlo mlčení. Dva kroky za ním šel Steve. Předpokládal jsem, že než se k nám připojili, promluvili si sami.

„Vědí to jen málokteří z vás, ale byl jsem Flemingovým prvním trenérem,“ pronesl Giraud, když se usadil v čele. „Bylo to před třinácti roky v Liverpoolu, kde jsem vedl několik seminářů a na pár měsíců jsem skončil jako trenér jednoho poloprofesionálního družstva. Byl rozený vrchař a přemluvil jsem ho, aby opustil ostrov, protože jen tak objeví hory hodné jeho talentu,“ vypadalo to, že mluví sám pro sebe, i když jsem ho znal dost na to, abych věděl, že je to jenom póza. U Girauda se vše točilo pouze kolem něho, dokonce i život nebohého Fleminga.

Podíval jsem se na Stevovu tvář staženou úzkostí a poprvé, co jsem ho znal, jsem viděl, že jeho nezlomný optimismus došel trhlinu. Brada přitisknutá k hrudi, vlhké oči, rty křečovitě sevřené – poprvé jsem rovněž zjistil, jak se podobá otci.

„Dnes jsme ztratili velkého jezdce,“ pokračoval Giraud, vychutnával si přestávky a kochal se sám sebou. „Jeho hodnotou nebyly stupně vítězů ani rekordy, ale všichni tady vědí, že boj v horách už nikdy nebude jako dříve. Fleming nedobyl cíl, ale zocelil mnohé dobyvatele. Nikdy neoblékl žlutý trikot, ale bez něj by ho v Paříži neoblékli mnozí Angličané. A především si získal lásku a obdiv všech, kdo jsme měli

tu čest jet po jeho boku. Respektujeme důvody, pro něž sáhl k tak hroznému rozhodnutí, uctěme ho minutou ticha a věnujme mu každý kilometr, který zítra překonáme.“

Giraudovi se podařilo dojmout celý stůl, dokonce i několik těch, kdo se s Flemingem příliš nemuseli. Nijak totiž neokolkoval, když musel zablokovat mezeru, která se mu nehodila. Steve potlačil vzlyk a mnozí uchopili ubrousek a utírali si nos. Mne se to příliš nedotklo, snad proto, že jsem přemítal Flemingovu smrt již několik hodin, nebo proto, že ředitelovo manipulativní hraní na city mi připadalo nechutné. Zjistil jsem, že nejenom nejsem naměkko, ale že jsem dokonce otrávený, a brzy mi došlo proč. To, co právě prohlásil o Flemingovi, bylo mým vlastním epitafem, možná za tři dny nebo za dvacet roků na hřbitově v Perpignanu zazní stejná slova: „Nikdy neoblékl žlutý trikot, ale bez něho...“ Bylo to jako rána do hlavy.

Dojedli jsme, prošli jsme strategií následujícího dne a rozdělili se na malé skupinky. Steve mě uchopil za paži a naklonil se ke mně tak, až to vypadalo, že omdlí.

„Jsi v pořádku? Je ti špatně?“ poděšeně jsem se zeptal a snažil jsem si vzpomenout, zda ho něco z minulosti důvěrně spojovalo s Flemingem, ale na nic jsem nepřišel. Vždy jsme byli Angličanovými sveřepými soupeři. Vypadalo to jako přehnaná reakce, byť šlo o druhovu smrt za tragických a neočekávaných okolností. Pomyslel jsem na komisařova slova: „... fušerská práce“, a napadlo mě něco děsivého – všechny ty nehody byly dokonale naplánovány, krom této špatně dokonané sebevraždy. Bylo možné, že autoři si nepřáli Flemingovu smrt, že ho chtěli jenom poranit a donutit, aby odstoupil ze závodu. Možná že Angličan pachatele poznal, pokusil se volat o pomoc a oni ho museli zabít. Netrápí Steva právě to, že je přímo nebo nepřímo zodpovědný za jeho vraždu? Je to důvod, proč se ho Giraud pokoušel uklidnit o samotě? Jsou do toho zapojeni oba?

„Copak si to neuvědomuješ, brácho?“ zoufale odpověděl. Zadržel mě a pevně stiskl za ramena. „Vždyť na řadu bys teď mohl přijít ty!“

„O čem to mluvíš?“ zeptal jsem se. Měl jsem za to, že o existenci vraha mezi námi vím jenom já. S kolika lidmi komisař mluvil?

„Giraud má uši v Jitrikově kanceláři. Dozvěděl se, že organizace se obrátila na policii. Věří, že se někdo snaží zbavit favoritů. Cuadrado zůstal bez půlky týmu a Stark bez Fleminga. Nejde o nehody. Jsou to předem promyšlené útoky a teď půjdou po nás.“

„Klid, nic se nestane, to všechno jsou pouhé řečičky, ten řekl a druhý zase ono. Tour je prokletý závod a ne poprvé si bere životy.“

„Ano, na silnici, ale nikdy v noci na chodbách a v pokojích, brácho,“ mínil, zatímco pátral ve stínech kolem. V očích měl skutečný strach. Bezděčně mi také po zádech přešel mráz a otočil jsem se, abychom se vrátili na terasu, odkud jsme přišli.

„Krom toho, ty se ničeho bát nemusíš, máš přece ochran-ku,“ připomněl jsem mu a pátral jsem po jednom z těch, kdo ho obvykle doprovázejí, ať se hne kamkoliv. Milionový kontrakt na reklamu ho před několika roky donutil, aby souhlasil s ochrankou jedné profesionální společnosti, zaručující bezpečí multimilionářům a arabským šejkům během jejich pobytu na Západě.

„Nebezpečí nehrozí mně,“ netrpělivě protestoval, jako bych to stále nechápal. „Nešli po Cuadradovi ani po Starkovi, ale po těch, co jim pomáhají k vítězství. Nezaútočí na mě, ale na tebe.“

Chtěl jsem mu odpovědět, když tu k nám přistoupil Giraud a Steva si odvedl. Předstíral, že jde o úpravu obuvi, která Steva v posledních dnech obtěžovala. Velké množství osobních sponzorů mu bránilo v tom, aby nosil značky, kterým dával přednost. Stevovo tělo a mozek naskenovali ve

vysokém rozlišení a přenesli na sofistikovaný model, s jehož pomocí navrhovali jednotlivé části jeho závodnického oblečení ve špičkových materiálech a technologiích. Za přerušení jsem byl vděčný a co nejkratší cestou jsem se vydal k Fioně. Po prvním kroku venku mě zastavil komisař.

„Jsem rád, že mi jdete naproti. Můžeme se krátce projít a vyměnit si poznatky,“ řekl Favre, ve skutečnosti mě chytil za ruku a postrčil pod silnou lampu osvětlující chodník. S díky jsem jeho návrh odmítl, protože cyklisté se obvykle mezi jednotlivými etapami neprocházejí; jakýkoliv pěší přesun naopak co nejvíce omezujeme, a pokud se do něj přece jen pustíme, pohybujeme se jako starci. Je to zvyk šetrící kalorie, které naše tělo recykluje.

„Nebude vám vadit, když si sednu?“ oznámil jsem, zatímco jsem poklesl do podřepu a zády se opřel o sloup osvětlení. Prvním příkázáním každého cyklisty na třítydenním závodě je šetření energie: „Stojíš-li, posaď se, a pokud sedíš, lehni si. Jako moru se vyhýbej schodům.“

Jemný větřík s vůní moře začal zahánět obtížné vedro, které na nás těžce doléhalo po celý den. Dřepěl si vedle mne, viditelně otrávený tak nečekaným přístupem. Zdálo se, že komisař vykonává svou funkci podle vzoru ideálního policisty z nějakého televizního seriálu. Dřepět na dlažbě uprostřed silnice nevypadá jako součást filmového scénáře.

„Něco nového? Jaké reakce jste zaznamenal v pelotonu, když se dozvěděli o Flemingově smrti? Upoutalo něco vaši pozornost, seržante?“

„Zřejmé věci: lítost, údiv, zmatek. Dopadlo to na nás silně, ale nic, co by vypadlo z obvyklých kolejí,“ přitom jsem se nemohl ubránit vzpomínce na Steva a jeho výraz před chvílí. Pomyslel jsem si, zda nás Favre pozoroval mezi stromy.

Jako večer předtím si mě zkoumavě prohlédl a teprve tehdy jsem si uvědomil, že to navlékl tak, aby světlo z lampy plně dopadalo na mou tvář, zatímco jeho byla částečně zakryta,

podobně jako při našem prvním rozhovoru. Kdo ví, jestli nebyla celá ta scéna mnohem připravenější, než jsem si původně myslel.

„Rozumím, během jízdy zřejmě nebylo mnoho příležitostí popovídat si s ostatními,“ chápavě poznamenal. „Ale o čem jste mluvili na schůzce Fonaru? Tam to jistě bylo hlavní téma, ne? Řekl něco váš šéf?“

Cítil jsem se jako na řádném výsledku: s tváří osvětlenou v kontrastu s jeho jsem pomyslel na obálky detektivek z padesátých let, scházel pouze černý širák na Favreho hlavě.

„Standardní smuteční proslov,“ mrzutě jsem podotkl. Komisař zaznamenal moje podráždění a uvolnil se, snad aby předvedl jinou stránku své osobnosti.

„Vadí vám kouř? Větrík jej odvane,“ slíbil a odmlčel se. Zapálil si cigaretu a silně potáhl, jako by došel k choulostivému rozhodnutí. „Nechci, aby se naše setkání změnila ve výsled, seržante. Nezajímám se o vaše svědectví, nýbrž o vaši schopnost pozorovat, vyšetřovat. Přál bych si, aby vztah mezi námi byl kolegiální.“

„Souhlasím, komisaři. To bych také rád. Chápu, co je ve hře, a slibuju, že skutečně udělám, co budu moct. Ale teď musím odpočívat, jinak v příštích dnech neudržím rytmus v pelotonu. Některý den nemusím splnit minimální časový limit a vyřadí mě. Pak vám nebudu k ničemu. Mám lepší návrh: když se dozvím o čemkoliv užitečném, kontaktuju vás. Mám-li zůstat vašim tajným mužem uvnitř závodu, rozhodně by se nehodilo, aby nás viděli spolu.“

„Máme stopu peněz, které dostali rváči z Marseille. Byly uloženy v hotovosti do malé varšavské banky.“

Musel jsem myslet na Poláka Radeka a jeho neočekávaný návrat na Tour. Komisař mluvil dál, jako by shrnoval případ spolupracovníkům.

„V sázkařských kruzích nedochází k nepřiměřeným nebo neobvyklým pohybům, které by ospravedlňovaly podobné

útoky. Zkontrolovali jsme sponzorské smlouvy, abychom odhalili možnou milionářskou doložku některé hvězdy, která by ji nutila vyhrát. Nic nemáme, prémie ani bonifikace se neliší od jiných let. Nemělo by sice být obtížné odhalit vraha nebo vrahy: jednoduše jeden z těch, kdo v Paříži vystoupí na pódium, je viník nebo je s viníkem ve spojení. Problém je, seržante, v tom, že ho musíme odhalit hned, dřív než budeme mít další oběť.“

V komisařových slovech jsem vnímal osobní apel na sebe, jako bych byl zodpovědný za každou minutu, v níž je vrah na svobodě. Nevím, možná že to nebyl policistův záměr, ale patřím k těm, kdo trpí pocity viny, kdykoliv kolem nich projde hlídka. Takže jsem přešel do obrany: pokud mě Favre předstihuje o světelné roky v oblasti kriminálního vyšetřování, musím mu ukázat, že vedle mě je začátečníkem v otázkách cyklistiky.

„Vážím si vás, komisaři, ale o cyklistice nevíte nic. Upnul jste se na soutěž o žlutý trikot a neuvědomujete si, že na Tour existuje sto devadesát osm bitev. Každý závodník vede vlastní válku a většina je připravena v ní zemřít. Týmy odstupňovávají své členy od jedničky do devítky a každý z nich chce postoupit výš. Pomocník ve funkci prvního náhradníka chce vyhodit ze sedla druhého, ten zase třetího a tak dále. Nováček na Tour ví, že má kolem další čtyři, kteří vyčkávají, kdy spadne, a dělá i nemožné, aby se příští rok vrátil. Ti, kdo byli na Tour už dvakrát, ale nedokončili ani jeden ročník, si dobře uvědomují, že může jít o jejich poslední příležitost. Dále tady máme vrchaře sbírajícího zásluhy, aby ho některý tým jmenoval svým lídrem pro příští sezonu, a tak můžeme pokračovat. Tlak je obrovský a nejen na ty na špici. Vyberte si kteréhokoli ze závodníků a já vám vyjmenuju aspoň tři bitvy, na nichž se podílí, a to jsem se nezmínil o soutěži mezi týmy. Takže ne, nemůžeme se omezit na ty tři, co po poslední etapě vystoupí na stupínky vítězů,“ dokončil jsem bez dechu,

ale spokojený. Věděl jsem, že komisařova hypotéza o třech lídrech souhlasí s mým seznamem pravděpodobných viníků, ale nechtěl jsem mu to přiznat. Měl jsem dost jeho náhle projevované vstřícnosti.

„Každý hráč fotbalu, basketbalu nebo čehokoliv jiného bojuje, aby vynikl. Ale nepamatuju se na vraždy v šatnách,“ odpověděl, tentokrát také v defenzivě.

„Právě tomuhle nerozumíte. Cyklistika není hra. Ano, říkáme, že jdeme hrát fotbal, basketbal nebo tenis, ale nikdo neřekne, jdeme hrát cyklistiku, protože na cyklistiku se nehraje, v cyklistice se rvete, v cyklistice bojujete,“ nebyla to moje slova, slyšel jsem je od jednoho novináře, to však Favre nemusí vědět. „To, že o nás píší jako o pelotonu, není jen tak, jsme skutečně skupina jdoucí do války, i když se ta válka odehrává mezi námi.“ Koncovka mi připadala ještě lepší, pomyslel jsem si, že je to proto, že je z mé hlavy, i když jsem si tím nebyl zcela jistý.

„Takže máme ještě víc důvodů, proč se do toho vložit. Po-dezřelých je moc,“ prohlásil komisař bez nevraživosti a po diskusi vztyčil bílou vlajku.

Beze slova jsem přikývl a znovu jsem se v duchu vrátil ke svému seznamu, který jsem s ním v žádném případě nehodlal sdílet, alespoň zatím ne. Rozhodl jsem se, že své malé vítězství využiji. Chce-li si komisař hrát na kamarády, musí mi nabídnout něco lepšího.

„Naznačujete, že Flemingova sebevražda byl podfuk. Jak to víte? Jaké máte důkazy?“

Favre se na mne podíval a měl jsem dojem, že udiveně. Mlčky vykouřil polovinu cigarety a nakonec se rozhodl promluvit.

„Omámili ho, možná nějakým nápojem nebo tyčinkou, které konzumujete, jakmile slezete z kola. Útočníci doufali, že bude spát, a my předpokládáme, že mu jenom chtěli něco zlomit, jako by upadl, když vylézal z vany. To je alespoň naše domněnka. Fleming se ovšem začal bránit. Na těle jsme v oblasti

žeber našli modřiny, známky toho, že ho někdo pevně přidržel. Ve skutečnosti se utopil, nezemřel na vykrvácení.“

„Členové Brexitu obsadili celý malý penzion. Zaměstnanci by si všimli každého, kdo k nim nepatří,“ přemýšlel jsem nahlas. Byl jsem dokonce trochu spokojený sám se sebou, když jsem si uvědomil, že se konečně vyjadřuji jako policista. Hotely pro každou etapu vybírají organizátoři Tour, rozlosují je mezi dvaadvacet týmů a předem zveřejní výsledky.

„Správně. Hotel *El Galeón Azul* je tak malý, že má pouze jednu kontrolní kameru, navíc nekvalitní a mizerně umístěnou. I tak jsme rozpoznali jednu postavu, patrně muže, jak prochází vestibulem a vystupuje po schodech. Recepční tvrdí, že si ničeho nevšiml. Současně pracuje jako účetní, takže když je všude klid, obvykle zaleze do kanceláře a věnuje se číslům. Kdokoliv minimálně zručný, pokud jde o klíče a zámky, se dokáže dostat do hotelu a otevřít Flemingův pokoj. Žádné stopy po násilném vniknutí.“

Okamžitě jsem si vybavil legii mechaniků, kteří peloton doprovázeli, každý z nich je schopný rozmontovat a smontovat kolo v řádu minut. Pro většinu z nich by otevření zámku byla hračka. Pomyslel jsem přitom na Fionu. Čeká na mě v obytném vozu a třeba ji moje zpoždění zneklidnilo. No dobře, to jsem jen plácnul, protože na tomhle světě je jen málo věcí, které dokážou tuhle ženskou vyvést z klidu.

Vstal jsem a naznačil, že považuji naši schůzku za skončenou. Ale komisař, jako by prohlédl můj záměr, přidal poslední komentář:

„Není třeba, abyste *madame* Fionu informoval o všem, o čem jsme hovořili, i když by bylo nesmírně užitečné zjistit, zda ona nebo někdo z jejích lidí nezpозorovali v posledních dnech něco zvláštního.“

V tichosti jsem přikývl, na rozloučenou jsem mu stiskl ruku a zamířil jsem ke karavanu. Ano, komisař měl pravdu: jen máloco unikne pozornosti lidí *madame* Fiony.